

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra I SOLSKIN

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 39. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237638071680/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

»Møder en Nymfe Dig,
Lad hende skjøtte sig,
Jæger, o, tag Dig ivare.»

Gjæstede Knud virkelig jevnlig det lille Bondehuus, vilde han især neppe have undgaaet at træffe den samme unge Dame, thi, til stor Forbauselse for Bondefolkene, gik der i den Tid neppe nogen Dag, hvor ikke den naadige Frøken, snart tidligt paa Morgenstunden, snart i Skumringen og undertiden lige i Middagstiden, kom travende paa sin bekjendte graa Hest, steg af for at faae et Glas Vand, som altid den smukke Ane selv maatte bringe, og derpaa jog bort, altid synlig oplivet ved Nydelsen af den beskedne Forfriskning.

En Dag, da den unge Dame red bort fra et af de sædvanlige Besøg ved Skrænthuset, mødte hun imidlertid sin Fætter, der langsomt slentrede hen ad Vejen. Hun rødmede, men raabte hurtigt:

»Der greb jeg Dig paa fersk Gjerning, Knud! nu kan Du ligesaa godt gjøre mig til Din Fortrolige.«

»Hvormed Lucy?« spurgte han, »det er dog vel aldrig Din Mening, at Du troer et Ord af den dumme Snak om Bondepigen?«

»Ja, hvorfor ikke?« svarede hun og saae forskende paa ham. »I Herrer ere vist mere slemme, end vi i Almindelighed faae at vide. Du kunde jo ogsaa gifte Dig med hende.«

»Jeg er ikke forelsket i den Bondepige,« sagde Knud, »og som Følge deraf kunde det hverken falde mig ind at gifte mig med hende eller at forføre hende.«

Den unge Pige taug og rettede paa den Graaes lange, lyse Manke. Da hun havde redet en Stund langsomt ved Siden af Knud, sagde hun, paany stærkt rødrende:

»Du har været fortrolig med mig Knud, nu skal jeg ogsaa være det mod Dig.... Om Forladelse, Du ønsker maa skee ikke at bæres med min Fortrolighed,« tilføjede hun, da han vedblev at gaa taust, og hun gav den Graa et Rap mod Pidsken, saa den foer et Spring frem, men tæmmedes atter af hendes øvede Haand.

»Du tager virkelig Fejl, kjære Kousine, tvertimod, det

vilde glæde mig i høj Grad, om Du vilde vise mig saamegen Tillid.»

»Godt, saa skal Du raade mig,« sagde hun med et lidt tvungent Smil paa sit smukke, aabne Ansigt. »Du skal være mig som en gammel, ærværdig Tante, som en Moder eller saadant noget Andet, som jeg ikke har, og som man bruger ved slige Lejligheder til fortrolige Tilstaelser. Amtmanden vil frie til mig. Hvad skal jeg gjøre?«

»Vil han det?« spurgte Knud forbauset. »Men, hvoraf slutter Du det?« tilføjede han, smilende baade ved Tanken om den aldrende Tilbeder og over den Rolle, som han selv spillede.

»Det kan jeg naturligviis ikke sige Dig,« sagde hun, »jeg siger kun, at jeg troer, ikke h v o r f o r jeg troer.«

»Troer Du, at Du holder af ham?« spurgte Knud, »for saa skal Du naturligviis tage ham.«

»Saa havde jeg ikke spurt Dig tilraads,« sagde hun heftigt og pressede sine smukke, friske Læber sammen.

»Du kunde ganske vist blive den meest fortryllende Amtmandinde i Danmark, men«.... Han fik ikke talt videre ud, thi hun gav paany sin Hest et Rap med Pidsken og lod den gaae afsted i fri Galop, saa Gruus og Stene fløj fra dens Hove, og den smukke Rytterske var forsvunden saa hurtigt, at der neppe var Tid til at see, hvor beundringsværdigt hun tog sig ud i det vilde Ridd.

Siden talte hun og Knud ikke videre om Sagen.

Da Besøget hos Onklen var endt, vendte Knud tilbage til Hovedstaden, hvor han med en hidtil ukjendt Lyst og Kraft tog fat paa sine Arbejder. Efteraaret glød hen, smukt og roligt. Der var vel et vist Køre i det politiske Liv og truende Skyer paa Horisonten; men de syntes at være Tordenskyer i Sommertiden. Dannevirkes Befæstning sagdes at være fuldendt, med levende Stolthed læste man de Beretninger, som fremmede, selv tyske Blade indeholdt om den mægtige Befæstning. Alliancen med Sverrig og Norge var saagodt som afsluttet. Stadigt læste og hørte man Beretninger om, hvorledes Forhandlingerne skred videre og videre frem, og i